

De música, pot ser?

Júlia Brugada
Antiga alumna de l'Escola Thau
i de CIC Escola de Batxillerats

que els grinyols es van anar aturant i d'un dia per l'altre, increïblement, ja ets capaç de tocar una melodia amb les notes al seu lloc.

He de dir que una de les coses que em va motivar més a l'hora de seguir estudiant violí va ser el fet de poder tocar en grup. Quan tenia nou anys vaig tocar en una petita orquestra d'estudiants i allà vaig veure clar que el violí m'encantava. Una altra de les oportunitats de fer música en grup va ser la coral de l'escola, on un cop a la setmana cantàvem tot tipus de repertori infantil. De mica en mica vaig seguir estudiant instrument, solfeig i harmonia, i es pot dir que la música va anar agafant protagonisme dins de la meva vida.

Un dels moments més emocionants i alhora complicats va ser quan vaig haver de decidir si dedicar-me professionalment a la música o triar una altra carrera i deixar que el violí seguís sent una activitat complementària. Per un costat tenia clar que era capaç de tirar endavant uns estudis superiors de música, però per l'altre havia entrat en contacte amb el món de les humanitats i realment veia que també m'apassionava. Així doncs, tot i intentar compaginar les dues carreres durant un any, vaig veure clarament que havia de prioritzar-ne una i la literatura i la filosofia van guanyar la partida.

Si bé aparentment la música semblava haver perdut protagonisme, el cert és que vaig canviar totalment la concepció que tenia del violí. Fins en aquell moment sempre havia estat ficada en el circuit habitual de classes, exàmens, solfeig, assajos i proves d'accés, i a vegades fins i tot m'oblidava del plaer de tocar, de fer música simplement. No va ser fins que vaig

afluïxar el ritme que vaig poder triar realment amb quina orquestra tocava, els dies que assajava i els grups de cambra on col·laborava. I he de dir que es tracta d'una manera totalment diferent de gaudir de la música, que mai abans hagués pogut experimentar.

Ja per concloure aquest recorregut, voldria desvetllar un petit secret. El fet d'haver de triar entre la música i les humanitats sempre m'havia deixat un regust una mica amarg i durant temps vaig estar pensant de quina manera podia unir aquests dos mons, que aparentment són propers però que costen d'unir a la pràctica. Va ser a través de la gestió cultural, que és l'àmbit en què em trobo ara mateix, que em vaig poder reconciliar amb les dues disciplines. Un gestor cultural és un intermediari entre la cultura i la ciutadania, i concretament la música és per mi una de les àrees més rellevants. Per això vaig decidir vincular el meu futur professional als equipaments i centres culturals que treballen perquè la cultura en general, i la música en particular, ocupin un espai significatiu dins de les nostres vides.

La meva incorporació a aquest món és recent i incerta, però què hi pot haver més emocionant que treballar en un equipament que converteix la música en la principal eina de diàleg amb la població?

Des de ben petita la música ha tingut un paper molt destacat a la meva vida, i uns dels motius que ajuden a entendre aquest fet és tenir un pare músic. Es pot dir que a casa la música sempre ha estat present: les hores d'estudi que calen com a músic professional, les classes particulars d'alumnes que venien a casa, la ràdio encesa dels diumenges al matí, les *Goldberg*, les estones de desxifrar acords de guitarra, les meves escales i arpegis quan començava a tocar el violí... Tot plegat configura un ambient familiar musical que m'ha acompanyat i

que, sens dubte, ha tingut una repercussió vital en la meva curta trajectòria.

Després d'aprendre a tocar el flautí (els dits encara no m'arribaven a la flauta), el meu pare em va encaminar perquè provés de tocar el violí. Al principi és un instrument que costa -per què ens hem d'enganyar. Tot i que els veïns en cap moment em van fer cap mala cara, jo sabia que desafinava i que allò no sonava com havia de sonar. Però a poc a poc, amb constància i la confiança dels professors, sembla